

REDACȚIA

Arad, strada Aulich Nr. 1

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor. pe 1/2
pe 10 cor.; pe 1/4 de an
cor.; pe 1 lună 2 cor.
-rile de Duminică pe an
— 4 coroane. —
Pentru România și
străinătate pe an:
40 franci.

Manuscrisuri nu se napotăz

ADMINISTRAȚIA:

Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERȚIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
și timbru de 60 bani de
fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Serisori nefrancați nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Acțiune destructivă.

(S) Afacerile naționalităților sunt cele mai rentabile pentru ziaristii maghiari. Ei pot să scrie în dragă voie ce-or pofti, publicul lor nu-l controlează. Politica națională și este o vreme încoace terenul cel mai fertil, căci nu trece zi în care să nu se pomenim câte cu o „sensatie“ în presa maghiară, fie despre „trădărea“ lui Széll, care în chestia imnasilui român de la Brașov a „trădat“ interesele maghiare, fie despre înțelegerile din „tabăra valachă“ și vre-o taină „dintre culisele valahe“.

Ear' când fantasia nu-i mai rădă să nascocască, dau din nou, sub altă formă și cu altă garniseală, lucrurile din trecut.

În fruntea organelor patriotice se erge în privința aceasta „Egyetemes“ unde și p'ascază prosa vestitul „szeszky Sándor“.

Astfel și în numărul seu de la 1 Ianuarie aduce un articol despre presa română și patronii ei.

„Gata“ sunt, se înțelege, subvenționate. În urmărire, nici o foaie română, zice, nu scrie după cum cer interesele poporului, ci după cum cer interesele patronului. Bine înțeles, patronii sunt în — România.

Ear' ca să demonstreze că știe vorbește, numitul organ șovinist ample coloane întregi cu neadevăruri unitate și răsuflăte, cari au fost inițial material predilect și pentru publiciștii români, atât la noi cât dincolo. Deosebirea numai, că în edițiunile urmate, neadevărurile de acest gen, debitate de unele ziare maghiare, au fost de atunci încoace duse la adeverata lor valoare, așa azi la noi nimeni, fără a se face ris, nu mai poate vorbi de „trădăre“ de „litere aruncate pe ferăstră“, și cu „crisa“, și despre anume persoane sus puse din România cari fi intervenit să pună la cale contrație contra dlui Dr. Rațiu, și câte și nimicuri.

Vine însă „Egyetemes“ și cu lucruri „proaspete“. Incetarea „Revistei Eștiei“ este adică pentru densul o bă, că partidul înființat între noi pentru dărîmarea dlui Rațiu s'a desființat, că „aderenții partidei Russocaciu au scăzut simțitor“, „colaboratorii „Revistei Oraștiei“ au rămas fără pâine... Noroc că s'a înființat de ei dl dr. I. Mihai, care i-a scapat de perire. Ear' cât despre aceea nouă dela Oraștie cu „Bunul Eștiom“, organul kossuhist n'ar fi patriotice dacă fără nici o jenă nu prezintă-o în lumină falsă, învindu-se de adeveratul scop al noii liste și insinuând, că se intenționează agitațiuni perverse politice, și cum se încearcă a arunca umbră și asupra băncii „Ardeleana“ și că ajută noua acțiune economică.

Nici un Român (nu se va lăsa să năimit de asemenea fleacuri,

cari nici nu au altă menire decât să arunce neîncredere și între Români și între Unguri.

La noi nu va prinde însă. Astăzi publicul românesc știe motivele cari au pricinuit crisa tristă d'acum cinci ani. Azi sunt răsturnate toate câte s'au scris împotriva amicilor ziarului nostru, căror evenimentele ce s'au succedat le-au dat deplină satisfacție; azi amicii noștri sunt mai strâns uniți și mai numeroși ca oricând, tocmai pentru-că nu au dus luptă de clică în sinul partidului, ci întotdeauna au pledat pentru străngerea la un loc a tuturor elementelor viguroase de luptă națională.

Tot așa, cine dintre Români nu știe, că la „Revista Oraștiei“ n'a putut rămâne fără pâine nimeni, din simplul motiv că amicii noștri nu se grupaseră în giurul acelei reviste pentru a câștiga ceva, n'au înființat și susținut foaia pentru a da pâine, a susține vre-un neajutorat, ci au jertfit pentru a servi cauzei în momente de mare criză în partidul național. Impunându-și misiunea, foaia a încetat, dar solicitudinea pentru popor și-o arată acum cei din Oraștie în chip cât se poate de pregnant.

Tocmai asta nu le place însă celor din presa maghiară. De aceea spun neadevăruri, insinuă răutăți și calomniază; dacă nu-i pot slăbi și zăpăci pe Români, cel puțin să-i presinte în fața obștei maghiare ca periculoși în ori-ce acțiune a lor, ca lipsiți de convingeri. Ear' pe ziaristii români îi presintă ca pe niște simpli mercenari, gata a servi irredenta, numai „patronii“ să trimită „subvenția“.

Ca și în România, așa și în Ungaria, Ovreii pripășiți urmăresc aceeași țintă: să facă zizanie, să întetească o muncă de distrugere... Acolo atacă religia, injură pe „ardeleni“ și duc campanii pe tema „muntenisimului“ și „moldovenismului“, aici asmuță pe Unguri împotriva Românilor, ca astfel și dincolo și aici să poată pescui în turbure.

Oare Români și Maghiarii să nu vadă și să nu înțeleagă ei nici-odată primejdia acestor campanii ale agenților Alianței Israelite Universale, agenți de cari s'au încuibat pe la toate ziarele maghiare?

Mărturisiri prețioase. Ziarul ungar „Protestans Egyházi és Iskolai Lap“ într'un număr din urmă eată cum caracterizează efectele legilor politice bisericești asupra confesiunilor protestante:

„Și eată că urmările au dat dreptate celor îngrijorați, cari de altfel bucuroși ar fi suferit să fie calificați ca profeți falși și iei și colo s'a pornit destrămarea; perderile noastre se sporesc pe zi ce trece. Și primul simțământ, de care eram cuprinși noi, era uimirea (megdöbbenés) și cea dintâi străduință: tănuirea (eltitkolás). Ne-am rușinat a ne mărturisi nevoile și neputința noastră față cu acelea. Cum am fi și putut face, un Inceru ca acesta (a mărturisi faptul. — Red. „Trib. Pop.“) dând dreptate „profeților, cari prevedeau viforul primejdios“, ear' duj-

mailor noștri bucurie și de-fătare! Dar' a trecut și timpul tănuirii! Perderile devin din ce în ce tot mai mari și în cap ni-s'a descărcat neîndarata statistică oficioasă, care descoperă toate secretele și care cu date numerice neresturnabile a arătat tot ce n'i am stăruit să aco-perim... Acum nu mai tănuim: ne mărturisim nevoile, perderile și treziți din uimire: voim să și lucrăm, ca să ne întărim fortificațiile neglijate și ca să putem recuceri teritoriile pierdute“.

La aceste mărturisiri prețioase, „Alkotmány“, care le reproduce în numărul de ieri, face următoarea observație: „Va să zică factorii prin fapte“ vreau să fie protestanții și cu toate acestea, se rușinează să spună cel dintâi și cel mai necesar cuvânt la faptă: să pretindă revizuirea“.

Colonisările desnaționalisătoare în Germania.

Lucru îndeobște cunoscut, că Reichstag-ul german votase în două rânduri câte 100 milioane mărci, începând încă de pe timpul lui Bismarck, pentru a cumpăra moșiile proprietarilor poloni, fie scăpătați ori nescăpătați, în provincia Posen, locuită de Poloni și a le coloniza apoi cu populație germană adusă anume pentru scopuri de desnaționalizare.

De mai multe ori am avut privilegiu a înregistra voci chiar d'ale presei din Germania, cari constatau sau cel puțin își exprimau îndoieli puternice despre reușita planurilor desnaționalisătoare.

În uul din numărul sei de pe urmă, însuși un organ Bismarckian, cunoscutul „Berliner Neueste Nachrichten“ publică o dare de seamă, din care reiese, că cu toate eforturile în districtul Budenz din Posnania, pământul tot mai mult trece în mâinile polone. În anul 1898, posesiunile marelui proprietarim prusian d'acolo au scăzut cu 795 hectare (diferință între cele cumpărate, 1282 hect. și vândute 2077); ear' moșiile țărănilor Nemți au suferit o pierdere de 1521 hectare (diferință între 166 h. cumpărate și 1687 vândute). Pierdere totală a pământului german face 2316 hectare. Din 89 moși d'ale nobililor germani și 37 d'ale nobililor poloni s'au făcut 44 posesiuni germane și 269 posesiuni polone țărănești.

Din mâinile polone au trecut în cele germane 173 meserii sătești, ear' din cele germane în mâinile Polonilor 268 meserii.

Recomandăm acestea spre luarea aminte colonisatorilor maghiarisatori ai noștri.

Grevele în Austria.

Zilele acestea o mare adunare de popor a fost în grădina unui restaurant din Praga. Erau vr'o 8000 de oameni, între

cari foarte mulți lucrători de mine din giurul orașului Praga.

Adunarea a fost liniștită; la retragere însă și ajungând la podul „Francisc-Iosif“, mulțimea a fost provocată să plătească vamă și să nu treacă podul în grupe mari; ea s'a opas poliției cu îndărătnicie.

De pe coasta dealului mulțimea a început să asvirlă cu pietri asupra poliției. Au fost greu răniți doi inspectori de poliție și 13 poliști. După astea poliția a folosit arma și a dat năvală asupra mulțimei, care cu mare greutate a fost împreștiată.

Ca o gravă urmare a grevei lucrătorilor de mine se vestește din Praga, că din lipsa de cărbuni au trebuit a se închide toate școlile susținute de comună.

În districtele grevelor situația e încă aproape neschimbată. — În Dux au fost dați afară din lucru 1884 muncitori, ear în Aussig 1260.

Dintre locurile greviștilor, singur numai în Komotau s'a mai ameliorat situația. Comisia împăciuitoare din Kladno a ținut alaltăieri o ședință, dar fără rezultat, fiindcă proprietarii de mine au declarat că nu steu de vorbă cu muncitorii, câtă vreme ei stau în grevă. Tot astfel și în Pilsen, unde proprietarii de mine nici nu s'au prezentat la ședința comisiei de împăciuire.

Din Graz încă se vestește, că și minerii din Judeburg și Topensdorf amenință cu grevă, dacă nu li-se împlinesc pretențiunile, între cari locul prim îl are cererea pentru urcarea plășilor.

În fața acestei stări de lucruri, vr'o 50 de bărbați din societatea înaltă vieneză, între cari profesori dela universitate cu rectorul în frunte, deputați, avocați, ofițieri, fabricanți etc. etc., au trimis guvernului din Viena o adresă în interesul muncitorilor greviști. În resumat adresa este următoarea:

„Cinci zece mii de oameni muncitori s'au pus în grevă în Boemia, Moravia și Silezia, fiindcă vor să li-se îmbunătățească starea și fiindcă stăpânii minelor nu le împlinesc dorința. Această luptă de simbrerie are urmări atât de grave, că ea nu poate fi privită ca o afacere privată a părților interesate. De această părere e și guvernul, care cu o laudabilă grabire a intervenit să facă pace. E însă un lucru regretabil pentru întreaga națiune, că intervenția guvernului până acum a rămas fără succes. Noi (iscălitorii adresei) ținem, că a sosit timpul, ca în această enorm de importantă chestie să-și spună cuvântul lor și cei-ce nu sunt nemijlocit interesați într'însa. Declarăm cu toată francheta, că e o dorință a fie-cărui amic al omului, ca timpul muncii grele și primejdiose în mine să fie scurtat și ca muncitorul să-și primească parca sa modestă și proporționată din folosul crescând al întreprinderii de mine. Dela aceste pretenții justo nu putem să ne subtragăm nici noi simpatia noastră, și sperăm, că influența guvernului și opinia publică vor reuși să afle modalitatea pentru o învoială convenită între muncitori și între proprietarii minelor“.

Răsboiul buro-englez.

Privitor la puterea armată, cu care generalul englez Buller avea de gând să opereze despresurarea Ladismith-ului, ziarul „Times“ din Londra comunică felul, cum această armată era împărțită în timpul plecării din tabere.

În două divizi comandanții supremi avea la dispoziție 5 batalioane de infanterie, 1 escadron de cavalerie, apoi batalioane ca ajutoare diferite și trupe din colonii; afară de acestea, trupe de geniu, 11 baterii și câte-va mari tunuri de marină; 60 tunuri de campanie și o baterie de munte. Infanteria lui se compunea din 24 batalioane miliție regulată și din 4 batalioane de vo-

luntari din colonii, iar cavaleria se compunea din 3 regimente de dragoni și husari, pedestrele călărești din Natal, și 4 trupe de poliție. La acestea s'au mai adăsat trupe de sanitari, de tren, telegraf și o secție de baloane. Numărul trupelor se statorește în diferite cifre. Unii susțin, că comandantul a pornit (spre apus) numai cu 22.000 de oameni, iar știri engleze spun, că au fost 35.000; un raport al agenției „Reuter” însă scotește la 40.000 de oameni suma puterii armate a lui Buller, ceea-ce sigur este cea mai probabilă dintre toate cifrele raportate.

Cât despre efectul, ce a produs în Londra desastrul din urmă al Englezilor pe câmpul de luptă, eată ce spune o telegramă din Londra cu data 29 Ianuarie:

„Spaimă și înflorare poartă aici din toate fețele. Stradale, piețele și localurile publice toate au o față posomorită ca și după pierderea celei mai mari lupte pentru țară; întregul oraș e cuprins de o depresie atât de mare, ca și când catastrofa într-un nimic n'ar fi mai mică decât cea suferită de Francezii la Sedan. Din Septembrie 1781, când Washington silise pe generalul Cornwallis la Yorktown să capituleze cu întreaga lui armată, armele engleze n'au suferit încă o așa înfrângere ca acum la Spions-Kop și în Londra n'a fost încă un tablou atât de jalnic ca astăzi. Intreagă opinia publică și presa unisono condamnă pe generalul Buller și pretind să fie adus înaintea tribunalului de război. Amărăciunea și spaima sunt potențate mai ales, că Buller cu nici un cuvânt nu amintește de pierderea Englezilor, așa, că toți dau crezământ rapoartelor so-site din isvoare bune, care constată pierderea vieții multor mii de oameni. Articoll ziarelor vorbesc în așa ton, care numai în momente de supremă importanță este obișnuit.

„Toate accentuează, că raportul lui Buller e în contrast grosolan cu raportul groznic de adevărat al Burilor. Intreagă presa pretinde, că Buller să fie înălțat de pe câmpul războiului, unde prin igaoranța și prin minciunile sale poate împinge națiunea la o mare catastrofă. În amărăciunea sa un ziar exclamă, că de eliberarea Ladysmithului acum nici vorbă nu mai poate fi; iar, un alt ziar osândește în terminul cel mai violent pe generalul Buller, care, în loc să spună adevărul, se ascunde după frase în-tortocheate și astfel caută să se spele.

„Generalul Younghusband a spus în fața raportului unui ziar, că azi este zadărnice planul original pentru eliberarea Ladysmithului, și că generalului White nu i rămâne altă de făcut, decât cu extrema încordare a putea fi armatei sale să cerce a-și tăia drum prin rindurile oștirii Burilor. Tot atât de bine ca și noi, au cunoscut și Burii importanța Spions-Kopului și de aceea au repezit asaltul cu toată puterea, înainte ca Warrea să fi putut primi ajutorul artileriei.

„Chiar și ziarul „Times”, atât de calm de altfel, azi scrie foarte indignat. Cu un

cuvânt, toată opinia publică de o potrivă împărtășește vederea, că mai curând sau mai târziu o mare catastrofă va ajunge armele engleze, ba majoritatea începe deja să creadă, că războiul sud-african pe bună cale este deja terminat.

Din amănuntele raportate acum și din partea generalului Buller se constată, că în lupta crâncenă din 24 Ianuarie la Spions-Kop din al 5-lea corp de armată și din mijlocul cavaleriei au căzut 22 ofițeri, 20 răniți și 6 prinși. Intre cei căzuți sunt: generalul Wuodgote, care conducea asaltul, un colonel și doi majori.

Din Englitera.

Abdicarea Reginei. E răspândită vestea și se susține cu tărie, mai ales în Londra, că Regina Victoria va abdică în curând la tron în favorul fiului său, al prințului de Wales. Pricina acestei hotărâri a bătrânei suverane e, fără îndoială, războiul ce atât de nenorocos decurge pentru Englitera în Sudul Africii.

Deschiderea parlamentului. Eri, în 30 Ianuarie, după o lungă vacanță, s'a redeschis parlamentul englez. Ședința a fost foarte agitată; conducătorul opoziției, Fitzmaurice, a prezentat un proiect de rezoluție, în care condamnă cu asprime politica colonială a ministrului Chamberlain și osândește întregul guvern pentru neglijarea datorțiilor sale în situația atât de precară.

Mesagiul de tron nu conține părți de senzație. Se exprimă cu regret asupra pierderii atâtor vieți pe câmpul de luptă; accentuează necesitatea pentru sporirea armatei și pentru înmulțirea flotei, și dă expresie bucuriei, că Anglia se găsește în bună înțelegere cu toate puterile; în fine, că țeara sigur are să triumfeze; până atunci cere însă ca poporul să fie cu răbdare.

Continuarea războiului. În aceeași zi (30 Ian.) seara s'a ținut a doua ședință a parlamentului, în care s'a început dezbaterile asupra răspunsului la mesagiul tronului. Primul orator, un deputat guvernamental, a propus, ca în răspunsul la mesagiul să se declare, că războiul a făcut să dispară toate neînțelegerile dintre partide.—În aceeași ședință șeful opozi-

ției a declarat, că partidul său va sprigini guvernul în chipul cel mai hotărât—la continuarea războiului, până-când nu vor recuceri de la Burii tot ce aceștia au ocupat de la Englezi. Înșă politica, prin care guvernul a provocat războiul, opoziția n'o poate aproba. Greșeala principală—a zis oratorul—este că guvernul n'a fost pregătit de război și a vrut numai să spărie pe Burii.

Un notar nevrednic.

(Coresp. part. a „Trib. Pop.”)

Trei deputații pentru notarul Tomek. — Tomek Ferencz la bal cu Ana Vlaicu. Urgiașul comunei Globureu. — Necinstirea lithiei — și a sf. icoane.

15/27 Ianuarie 1900.

Încă în 30 Decembrie a. tr. s'au dus la dl vice-comite în Lugoj în frunte cu acuzatul no ar din Globureu Tomek Ferencz și alți 6 părțitori ai acestuia, ca să pună o vorbă bună pentru dișul și să arate, că vezi Doamne! om mai harnic ca el de fel nu mai există.

Cei nămiți, cari grăbit-au să implinească dorința numitului notar: Codreanu comunității de avere Iancu Vasilescu și primarul Ioan Donulescu din V. Bolvasnița, apoi primarul Pavel Dragan cu Mateiu Adamescu din Plugova și primarul Petru Marca cu negustorul Simeon Razvan din Globureu și în fine însuși notarul Tomek Ferencz, conducătorul deputațiilor.

Dintre toți aceștia, cel mai sfătos și îndrăzneț a fost codreanu Iancu Vasilescu (Bruderul not. Tomek.)

Pe acesta, ca și altă-dată l'a instruat notarul Tomek toată noaptea în Lugoj: cum mai bine să-l poată lăuda înaintea dlui vice-comite.

La și lăudat, căci nu l mai slăbia din vorbă: „bravul, demnul și harnicul” notariu Tomek (care sta vis-a-vis de el); iar vice notarul Kovács îl descria în negre colorii și spunea că numai de când se află acesta pus la spatele lui Tomek au intrat divergențele între ei și poporul din cercul not. Plugova. A rugat apoi pe dl vice comite ca să-l despărță de oaltă pe acești doi că l vice-notarul Kovács nu-i este pe plac notarului Tomek.

Cu toate astea rezultatul colindei este că cercetarea se va continua și cel vinovat (dintre ei doi) sigur se va suspenda.

Dl Vasilescu credea că dl vice-comite n'are cunoștință de rădăvâniile lui Tomek. De geaba; faptele vorbesc!

Dacă avea notarul Tomek numai puțin bun simț, sigur că mai bine s'ar putea să-l lăude, decât să colinde pe la comitat, angajându-și orator ca să-l laude.

Pe membrii acestei deputații nimeni nu l'a autorizat să laude pe Tomek, căci din 4000 de suflete care se vor fi aflat în cercul Plugovei afară de acești siugar-

lici ceialalți nici să-l nadă nu vor,—necum să-l mai și laude.

Mai zică cineva, că n'a fost năsimită această deputație și că nu la „Befehe” s'a făcut toată colinda. Când cercetarea e în curs contra not. Tomek nu e oare absurd a mai colinda la comitat și încă cu el în frunte?

Avem protopretor destul de harnic și imparțial. E imposibil, ca d sa să poată suferi un notar matriculant (cum e Tomek), care mai trăiește și încoocubinat cu o anume femeie Ana Vlaicu, după cum s'a dovedit și la investigare.

În luna Noemvra fusese o altă deputație, la protopretorul din Orșova tot în scopul amintit. Și atunci cuvântul l-a luat tot șumariul Iancu Vasilescu. Resultatul fusă a fost, că dl protopretore a eșit a-fără în Plugova și ascultând vre-o 7-8 puncte, s'a scărbit mult de cele auzite și dovedite, așa, că era gata să-l suspendeze, pe Tomek, încă atunci, dară avea un alt notar angajat, căruia să-i predea agendele, cancelariei.

După săvârșirea acestei cercetări s'a mai făcut apoi o altă deputație din oamenii din cele 3 comune ale cercului și au fost aduși tot numai la poruncă precum, li arăta și caracterul lor de: codreni, caprai de stat jurați, boacteri și primari, alocă toți oameni de ai notarului.

Aceștia s'au postat cu toții în cancelaria notarială (căci în a vicenotarului s'au ținut investigația) și acolo cam pe la oare seaca la rugarea unui membru din deputație, — dl protopretore a intrat în sală unde apoi preotul Const. Viăducean din Plugova a cerut, ca să despărță pe „nașul” său Tomek de cătră vice-notar, ceea-cea luera firese, nu s'a întâmplat și dl protopretor s'a despărțat.

Toate înzădar. Trei deputații și toate cu nefavorabil succes, căci membri lor numai de ris s'au făcut!

Bagseama D-zeu a rinduit că ni s'a dat să alegem ca vicenotar pe dl Kovács Károly, care om drept fiind și sărac, n'are poate suferi nedreptatea. Noi suntem mulțumitori autorităților că ni-l'au pus la spatele notarului Tomek, care și prin concubinaj și a început să desmoralizeze poporul acestui cerc.

Notarul acesta a început a persecuta, pe toți aceia, cari au cutezat a-l arăta „bărna în ochi” și a nu se da după el, mai ales însă pe Globureni, cătră cari în mai multe rinduri s'a exprimat în public că „e Dumnezeu lor” etc. Și de ce? Pentru că aceștia nu s'au lăsat seduși de agentii lui, ci au ascultat sfaturile preotului lor C. G. care în ori-și-ce impregiurări numai la bine și povățuiește, și astfel au învins. Acum notarul strigă în gura mare la toate forțele căte le știe, că preotul C. G. și vice-notarul Kovács e harghia etc. etc. pentru că el tează a-i spune și mărturisii fărădelegi comise despre cari au cele mai sigure dovezi!

Notarul Tomek Ferencz măcar că s'a aflat în cercetare, totuși de concubinaj Ana nu se poate despărță; ba în ziua de

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI.”

Farmecul tinereții.

Traducere liberă după Ernesti de Sylvia Barcianu.

(Urmare și fine.)

Ea vorbise ca o mașină, încet și răgușit, evitând mereu privirea lui. Acum i-se uită în față și simți cum inima i-se strânge sub privirea lui tristă și plină de amărăciune. Se apropia de dănsul, și trecându-i li cet cu mâna peste frunte și desmierdându-l ca pe un copil, îi zise:

„Să nu fim triști, iubitul meu, căci noi totdeauna avem să rămănem aceiași, unul pentru altul, nu este așa? Deci să nu mai vorbim despre cele trecute. A fost un vis scurt, frumos și fără consecvențe. Apropo, cât p'aci era să uit: e așa de târziu, iar mica Lucia te așteaptă, căci eu am dispus, fără autorizare, de persoana dtale, și i-am promis că te voi tri-

mite în calea ei; mă ierți de libertatea ce mi-am luat?”

Doctorul se ridică. O serioșitate adâncă era zugrăvită pe frumoasa lui față.

„Aștept ordinele Dtale, doamna mea!”

„Lucia va trece, la orele șese, peste piața cea mare, e imposibil să nu vă întâlniți.”

Zicând acestea, sormanana Ana simția că puterile o părăsesc, și pentru a-și da o conțenență oare-care, ridică pisicuța care torcea, ca de obicei la picioarele ei, și începu a o desmierda, netezindu-i urechiușele, împodobite cu ciucuri roșii.

„Spune-mi, Ano, ce te face să mă îndemni la pasul acesta?” o întrebă deodată Andreiu, cu vocea tremurândă de emoțiune.

Această întrebare, deși atât de simplă, îi redete dintr'odată vechea energie. Ea se ridică brusc, lăsând pisica să alunece pe covor, și uitându-se peste umăr la el, cu ochi mari și mirați, îi răspunse:

„Decând, ah, de când așa de puțin curajos? Du-te, te rog, și încă cât mai iute, căci mult mă tem, ca Lucia să nu-ți facă o primire rea, de cumva sosești prea târziu.”

S'a dus. Pașii lui d'abia mai resunau în depărtare. Ana rămăsesse în apropierea ușii; ascultă până ce nu mai auzi nimica, și apoi își pușe mâinile peste ochi, și suspină adânc și dureros: „Adio iluzii, fericire și tinerețe! A fost ultimul, și cel mai frumos salut al tău, o viață! — îți mulțumesc.”

Trecuseră câțiva ani la mijloc. Casa tinărului medic Andreiu resuna de dimineața și până seara de risete și de jocurile a șese copilași: trei fetițe cu obraji rumeni și roșunzi și cu păr aurii și buclat; și trei băiețași, voinici și durdulii, niște ștregari cu ochii plini de veselie. Ear în mijlocul lor, tinșra și frumoasa mamă, părea o soră mai mare, atât de bine știus, ea să rămăse tot Lucia cea de optsprezece ani! Putea fi om mai fericit pe lume decât Andreiu?

Și astăzi, ca alte dați, Ana stă în coltul canapelei din același mic și draguț salon. Aci nimic nu se schimbă, toate erau încă, ca odinioară, numai gândurile,

numai simțămintele, numai poftele ei, mai erau aceleași. Decând se măritase Lucia, ele nu se mai întâlniseră. În fiecare an, Ana primia câte trei și patru scrisori dela ei; ea însă nici odată nu se putea hotărî a urma invitații lor. Și azi tocmai o astfel de scrisoare ținea în mână. Părea adâncită în șirurile ei. În fine o pușe într-o coșuleț, ce era pe masă, și cu un surâz plin de bunătațe șopti, uitându-se la o fotografie a întregii familii al ut Andreiu: dorese din suflet tot ce poate oferi un bun și frumos! Ei sunt în floarea vârșii ear eu veștețesc! Dacă n'am avut parte de fericire în lumea asta, în schimb, sufletul îmi este cuprins astăzi de o lină binefăcătoare. Dumnezeu fie cu voi, iubii mei; eu nu voi veni nici odată să vă tulbur pacea!

Sibiu, 15 Dec. 1899

teului* împreună cu câți-a prietenii și-a dus-o chiar și la balul din Globureu; ear mâne zi, le plecare, amețiți cum erau, au început a pușca din trăsura în vâzduh; în deosebi not. Tomek nu-și încăpea în piele de bucurie, că și-a petrecut Ana bine. Un copil ce ședea cu tatăl său la fereastră (cări se adunase lume multă atunci dimineața ca să vadă la ce mirozenie zice banda), spăriat de împușcături notarului, a căzut jos amețit, așa că abia târziu și-a venit în fire!

La „Botezul Domnului“, după ritual nostru ortodox, după sf. liturgie a eșit preotul din Globureu cu sfânta lithie la crucea din mijlocul satului, pe unde trece o ierugă din apropierea rului Bela Reka pentru sfințirea apei; la aceasă festivitate a luat parte aproape întreg poporul, cu mic și mare.

La stropirea oamenilor cu busuioaci, zăcă ca se ivește notarul Tomek cu trăsura sa. Trebuia să treacă prin mijlocul poporului, care cânta tropariul Botezului. Notarul a trecut cu trăsura prin mulțime și cu câciula în cap, cu țigara în gură și cu pușca în brațe și n'a aflat de moral a-și desoperi capul. A voit să arate și prin această că de mult ține să necinstească chiar și deplutul Dumnezeesc.

Poporul s'au revoltat grozav văzând neocuvinta notarului, care trăește din munca și din sudoarea lui. Întrebându-l de această crimă birtășul S. R., densul, fără-ca să gândească la D zeu, s'a exprimat că „mai mult costă capul lui, decât icoanele noastre“.

Cu asemenea notari-matriculanti vorbesc comitatul să ne fericească. Nu este de așteptat asta adevărată demoralizare?! Dealtminte în privința aceasta s'a și făcut rătare contra lui la loc competent.

„Nielu.“

„O CARTE DIDACTICĂ“.

Se chiamă: „A magyarok története, lavétam din ea, pe când eram școlar în școala civilă din Lipova. — Intâmplător mi-a venit în mână, și am frunzărit prin ea, așa fără nici un interes. — Cartea însă mi-a adus aminte dascălul. Un tip lasic de „tös-gyökeres“ era densul, poet orator de frunte. — Când veniau perșone mai înalte, cine ar fi putut rosti mai avânt vorbiri patriotice, decât nu densul!? Le chiama Városey Mihály! Era bun și gând acasă, pentru că era mititel și avea nevastă puternică... În școală însă toți tremurau de frica lui! Avea trei obiecte propus, și mai a'les noi românii trebuia să umblăm pe lângă densul ca mielugeii, de unde nu, ne trântea în „secundă“.

Nief la un obiect însă nu se însufleția domnul Városey ca la istorie. Vorbia cu pathos, făcea gesturi uriașe, mititelul, încât noi în loc să avem un tablou real, credincios înaintea ochilor suflești, ne așterneam pe ris, — și rîdeam aproape toți așa de bine, încât oara trecea ne neimțite. — Dascălul n'avea grije de efectul contrar al prelegerii: ris în loc de menție; petrecere în loc de sentiment patriotic în inima noastră, el vorbea cu foc, vorbea înainte, vorbea făcând spume la gură, convins că ne-a inspirat ideile și sentimentele sale.

Acum mi se născu în cap gândul să ved dacă și „A magyarok története“ ne arveța așa ca dascălul Városey. „Mi-adusei adevărat aminte, că sub domnia lui Iosif al II-lea a fost școala lui Horea, la anul 1784. — Și fiind că istoricilor maghiari, unii prezentează pe marele erou, Horea și pe soții sei, ca „lelketlen izga'ó“, „haramia vezér“, — cum l'au prezentat pe vrednicul seu urmaș Iancu, — am căutat să ved ce scrie despre acea epocă. Știu prea bine, că Városey din „rabló“, „gyilkos“, etc. nu l' scotea pe Horea, și de aceste epitete nu scăpa nici bietul Iancu.

Acum să vedem așa-i? „A magyarok története“ ce spune ea? E vorba de o carte didactică, scrisă pentru școalele civile, unde trebuie să se scrie întreg și tot adevărul!

Voiu arăta în puține cuvinte motivele principale din istorisirea acestei epoci. Sunt trei aceste momente: „Falsificarea fondului istoric și lingvistic împăratului Iosif al II-lea; tendința de a introduce în istoria merită școlarii ura de rasă; rezoluția lor în contra bunului Monarch, pentru introducerea, în toate oficiile, în legislație și

în învățământul superior, numai limba germană, în locul celei maghiare“.

Luându-le pe rând, sub prisma adevărului real, ce constatăm din aceste momente? a) că la alcătuirea unei istorii pentru copii, nu s'are în vedere expunerea justă și sistematică a evenimentelor petrecute, ci scopul principal ce se urmărește este a le miși, pentru a le zdrobi sufletul și inima nevinovată. Să nute înflori, să nu și-se cutremure întreaga flință când auzi sicându-se despre Monarch, că:

„Végtelenül szerette népeit, s teljes erőből boldogítani akarta azokat“, și apoi continuând că: „Nagy kár, hogy erre nem czélszerű eszközöket választott!“ El recunosc că a fost mare și demn de vrednica lui mamă; știu că „și-a iubit din cale afară popoarele, și din toate puterile a voit să le fericească“, — și totuș cu îndrăzneală neiertată li bagă vină, celui mare și celui demn, zicând: „mare păcat, că; pentru ajungerea acestui scop, n'a folosit mijloace acomodate“.

Monarchul, care asigură liberul exercițiu al religiunilor: greco-ortodoxe și protestante; Monarchul, care în ideile sale înalte umanitare șterge pedeapsa de moarte; Monarchul, care deschide și asigură câmpul mânăs al presei — n'a știut folosi mijloace acomodate pentru fericeirea popoarelor sale!! Ce carte de istorie!

Ce studiu didactic, curat pentru adevărul său, cinstit pentru respectul cuvenit marelui și blândului Monarch! Eată-vă, domniori istoric maghiari, un coleg ilustru! Bucurați-vă cu bucuria ce este gătită vouș de cătră închinătorii „ideii“...

În adevăr, când spune gura lor aceștea: „Hol uj plebaniát, ott elemi népis-kolát is emeltelet; alkalmas tanítókról gondoskodott és a tanítók, valamint a tanítványok szorgalmát jutalmakkal ösztönözte“, pe românește: „Unde a întemeiat (Iosif II) pa-rochiu, au rădicat și școale populare; a purtat grijă de învățatori acomodați, și cu daruri răsplătea sirguința învățătorilor și a școlarii“. — Și mai a neobrăzarea să insulte, trebuie să fie hienții în altă parte domniilor autori de istorie“.

A! Hinc ille lacrimae! Regele dase un ordin pentru întrebuintarea limbii germane în locul celei maghiare, în toate ramurile vieții publice și intelectuale.

Simțul național vătămât; eată marea și crunta lor durere! Dar, cu toate că acest ordin s'a dat, doveditu-s'au ei oameni de ordine? Nu, căci eată ce spune „istoricul“ nostru:

„Ezen parancs nagy elégtelenséget szült az országban. Igen sokan nem engedelmeskedtek neki s annál nagyobb buzgalommal apólták az anya nyelvet.“

Românește: „Forunca această a dat naștere la mare nemulțumire în țeară. Foarte mulți nu și-au supus, și au cultat cu stăt mai mare însuflețire limba maternă!“

Da, limba maternă, scumpă și neprețuită pentru ori-ce neam, — voi at cultivat o nesupunenu-vă ear noi, că lege dreaptă avem, — pentru-ce suntem urâți de voi; pentru-ce dacă ne supunem acestei legi, strigați în gura mare, ca jidovii cătră Pilat: Ia-l, ia-l, răstignește-l pe el!...

Ușor e răspunsul și la întrebarea aceasta. Voi sădiți ura de neam din școală. Noi, pentru dragostea și cultul eroilor, pătimim, ocărăți fiind, —dar răbdăm că legea este, și noi, urmași, făcătorilor legii, de dați la ordine, nu ne răsvrătim, nu vă pismuim pentru dragostea de neam, dar, rugămu-vă, lăsați-ne și nouș această dragoste! Horia, după voi, tăciunar de rând, înainte mergătorul lui Iancu, în lege a murit, luptând pentru desrobirea noastră. Cu Iancu earăși v'ați certat. Și dați mereu la noi în suflet să spațgeți altarele lor. Dar nu veți isbuti. Cu minciunile voastre, cu insultele adresate când sus când la noi jos, —nu veți alcătui un mănunchiu de oameni, carl să nu încunguire și să nu se teamă de „istoria“ voastră ca de un vespar otrăvitor.

Dacă vi-i dragă limba, ni i dragă și nouș limba noastră. E însă o deosebire: noi iubim virtutea dreptății. Istoricilor noștri, pentru seninătatea scrisului lor sunt respectați de toată lumea cultă. Al voștri, și adevă, cei ca autorul cărții didactice pentru școlarii de cl. III civilă „A magyarok története“ — deșteaptă în toți oamenii serioși desgust și se feresc de școala voastră.

Covácsint, 29 Dec. 1899.

Preot Al. Munteanu al lui Vasile,

Revista externă.

Alegerile de senatori în Franca.

În 28 Ianuarie s'au săvșit în Franca alegeri noue pentru Senat. În sensul constituției franceze tot la trei ani se renoește a treia parte a Senatului. Numărul tuturor mandatelor vacante a fost de astădată 101. Au trecut prin alegere 92 senatori, carl au fost sortați dintre membrii Senatului, și s'au îndeplinit alte 9 locuri, devenite vacante prin moarte. Mari schimbări nu s'au făcut prin aceste alegeri. Tot ce a fost de interes este, că s'a văzut: cari sunt pentru politica republicană a guvernului și cari sunt contra acesteia.

Resultatul alegerilor este, că guvernul republican Waldeck-Rousseau a eșit învingător dintr'însele. Peste tot, republicanii au 92 mandate, reacționarii 7, ear în două locuri va fi balotagiu. Partidele republicane au, prin urmare, următorul rezultat: Republicanii guvernamentali au primit 67 mandate, radicalii 18, radicalii-socialiști, 7; conservatorii 4 și naționaliștii 3 mandate.

Fiile guvernamentale radicale și socialiste întimpină cu bucurie rezultatul alegerilor și constată, că raportul numeric al radicalilor în senat nu s'a schimbat. Îndeosebi se bucură însă fiile naționaliște și conservatoare, cari salută cu multă căldură alegerea generalului Mercier și dau expresie speranței, că la alegerile în departamente naționaliștii vor eși învingători cu candidații lor.

CALINDARUL NOSTRU

PE ANUL VISECT 1900 SE AFLĂ DE VÎNZARE

LA

ADMINISTRAȚIA

„TRIBUNEI POPORULUI“.

PREȚUL 25 cr.—50 FILERI.

VÎNZĂTORILOR SE DĂ UN RABAT DE 20%

Acest calindar, bun și ieftin, cuprinde pe lângă partea calendaristică și articole dela literații di-tinși I. Slavici, G. Coșbuc, Vasile Goldiș, Fnea Hodoș, Uncheașul etc.

Fiecare Român să grăbească a-și cumpăra acest calindar făcut anume pentru-ca să găsească în el lucruri plăcute trți cărturarii.

NOUȚĂȚI

Arad, 31 Ianuarie 1900.

Alegerea de notar la Șiria. Eri, în 30 Ianuarie n. s'a făcut alegerea de notar la Șiria în postul devenit vacant prin moartea notarului tinăr Al. Pap Au fost 9 concurenți, dintre carl fibrul Păris a pus în candidație pe patru inși: Gavriil Ardelean, notar în Cherechiu, Ștefan Lele din Moroda, Altmann Ede din Caraș Severin și George Todorescu, notar subst. din Secăș (comit. Timișului). Dintre acești patru Lele a primit 16, ear' George Todorescu 26 voturi. Astfel cu majoritatea de 10 voturi a fost ales dl Todorescu. A făcut rea impresie în majoritatea alegătorilor români, că trei fruntași dintre aceștia au votat cu candidatul stăpânirii. Altfel al gerea a decurs în ordine.

Proces câștigat. În ședința de luni seara a comitetului Asociației aradane dl P. Truța a mai raportat, ear comitetul a luat cu plăcere la cunoștință, că dl Dr. T. Popescu, a perdut la al doilea for (definitiv) procesul pe care-l purtase (din încredințarea personală a fostului episcop) în contra Asociației pentru niște tipărituri ce s'ar fi comandat la Tipografia diecesană. Despre zelul d-lui Dr. T. Popescu ca avocat, ni-

se spune un cas caracteristic: un preot de pe Murăș, pentru 36 de crucuri, ce datorz Tipografeii meșianiste, a trebuit să plătească spese... 21 fl.

Post de notar. Fibrul Csukay de a Chișineu publică nou concurs pentru ocuparea postului de notar în comuna Cinteiu, (comit. Aradului). Terminul pentru presintu-rea concurselor la numitul fibrul dureaza până în 17 Februarie n. a.

Țarul și cutremurul de pământ. Ultimul cutremur de pământ, care s'a simțit și în părțile noastre și care peste tot numai o mică spaimă a pricinuit aici, — în Tiflis a cauzat pustiiri enorme. Sate întregi au fost nimicite, s'au revărsat apele și au perit mulțime de oameni. Când Țarul a primit prima știre despre groaznica catastrofă a început să plângă și a trimis un ajutor de 50.000 ruble pentru-ceil nenorociți. Mai târziu, după-ce a primit amănunte despre înfiorătorul tablou, nobilul Țar a mai trimis încă 50.000 de ruble pentru potolirea miseriei.

Teodor Aslan, directorul de scenă al operei române, a încetat din viață săptămâna trecută în București. El este unul din cei-ce au contribuit mai mult la întemeierea operei române. Constit. schițează astfe activitatea lui roditoare pe acest teren: Teodor Aslan a făcut, ca director al Teatrului dela Iași, la 1873 prima stagiune lirică cu operele „Fata mamei Angot“, „Giroflé-Girofla“, „Princesa de Trapezunt“, etc. Mai târziu s'a silit, ca să se dea într'o stagiune tot la Iași, operele comice „Le Călet“, „Fata regimentului“, „Fata răzeșului“, „Olteanca“, aceste două din urmă de compozitorul român Caudella. Urmărind aceeași idee, ce s'au făcut la București, până acum de a-se întemeia Opera Române. Succesele reperutate în ultimul timp cu reprezentanțiunile operelor „Aida“, „Lohengrin“ și „Tannhauser“, i-au fost meritata răsplătă. Teodor Aslan, având un dar deosebit de dicțiune, a creat ca amator, în frumoasele reprezentațiuni de odinioară ale elitei Iesene, mai toate cântecile (șansonete) și chiar rolurile principale din unele comedit ale lui Alexandri, cu care a fost foarte bun prieten, ca și cânteculele d-lui Ianov. — La tumormentarea, ce s'a făcut Vinerea trecută, a asistat întreg personalul artistic al Operei și corul operei a cântat prohodul la biserică și la cimiter.

Furt în biserică. Se telegrafează, că în biserică romano-catolică din O-Becse s'a dat zilele acestea de urma unui furt de 50.000 coroane. Hoțul e încă necunoscut.

Un nou proprietar mare în comitatul Aradului. Moșia dela Iosășel (bine cunoscută mai ales pentru economia însemnată de lăptării), al cărei proprietar de până acum a fost Waer Adolf, a cumpărat-o un anume baron Teodor Corb de Weidenheim.

Altă hoție la o bancă maghiară. Săptămânile trecute se descoperise o considerabilă defraudare la banca comercială și industrială din Sătmăr, săvșită de un contabil al băncii. Cercetarea încheiată acum a constatat, că patriotul contabil a păgubit banca cu suma de 124.400 de coroane. Zilele trecute direcțiunea băncii a restituit acesteia din al său 92.000 coroane.

ULTIME ȘTIRI

Londra, 30 Ianuarie. Din Kimberley se raportează: „Buri din nou bombardează orașul. Eri ziua întreagă și peste noapte 140 lovituri de tunuri au tras asupra orașului“.

Ziarul „Moriungpost“ constată, că Buri vor ataca și Chieveley înainte de reîntorcerea lui Buller, tăntu-i acestuia retragerea.

Bruxela, 30 Ianuarie. O telegramă din parter Burilor vestește, că într'una din hiptele ultime generalul Jameson a fost grav rănit la un picior.

Generalul Yule, care a fost bătut de Buri la Dundee a inebunit în orașul Capstadt.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu. Red. respons.: Ioan Russu Sirianu.

ECONOMIE.

Grâne.

Prețurile de la 31 Ianuarie

	Arad:	B.-Pesta
Grâu Aprilie fl. 6.80—7.— fl.		7.71—7.74
Cucuruz Maiu		4.99—5.01
vechiu . 4.10—4.20 .		5.20—5.50
Orz vechiu . 5.10—5.20 .		5.65—6.60
„ nou . 5.40—5.50 .		
Secară Apr. . 5.30—5.40 .		6.42—6.43
„ vechiu „ .		6.10—6.35
Ovăș Apr. . 4.20—4.30 .		

Cursul pieții din Arad.

Hârtie-monetă română	Cump. fl. 9-48	vând	9.52
Lire turcești	18.90		19.—
Imperiali (15 R. aur)	126.—		127.—
Ruble rusești 100 k		6.58	6.62
Galbeni		9.48	9.56
Napoleon-d'orf		58.50	58.95
100 Marce germane		11.90	12.54
Livre sterling			

Spirit:

	21 Ian.
Spirit rafinat; cu toptanu	55.50
„ „ cu micu	56.50
„ brut cu toptanu	54.50
„ „ cu mic	55.50

Porci:

(Piața Steinbruch)

Ungari; greutate:		cr. p. kg.
bătrâni 320—380 kg.	40—42.	
tineri 320—390 „	44—44.5	
„ 250—390 „	44—45	
„ până 250 „	45—46	
mijlocie 240—260 „	47.5—48	

La administrația

„Tribunei Poporului“

se află în deposit spre vânzare următoarele opuri și broșuri:

„Teoria dramei“ de Dr. Iosif Blaga. Prețul 1 fl. 80 cr.

„Cuvântări bis. de Massilon traduse prin Ioan Genț. Prețul 2 fl. 50 cr.

„Lupta pentru drept“ de Dr. R. Ihering traducere, de T. V. Păcățeanu Prețul 1 fl.

„Din vremuri apuse“ de Iudita Se-cula, Prețul 50 cr.

„Juvēnilia“, prosă și versuri de Sextil Pușcariu. Prețul 80 cr.

„Vieritul“, de Petru Vancu. Prețul 50 cr.

„Pribeg“, de I. Sceopul. Prețul 75 cr.

La facerea comandelor, cari se vor efectui prompt, rugăm a se adauga și spesele de porto postal.

Administrațiunea „Trib. Pop.“

„Biblioteca Teatrală“, apare în Brașov ediția Societății de teatru Român. Broșura 7 cuprinde „Unde dai și unde creapă“, comedie în 2 acte Al. Cosmar, localisată de Iuliu Popescu. Numele dlui Iulia Popescu, mai ales ca traducător și localisator al mai multor piese de teatru, este cunoscut și apreciat la noi. D-sa a tradus și „Bustul“, jucat cu atâta succes de diletanții români din Sibiu, înainte cu 5 ani. Piesa de mai sus desigur va fi primită cu plăcere și diletanții români vor juca-o cu predilecție. Noi o recomandăm cu toată căldura. Este o localizare bună a unei piese teatrale de valoare.

A apărut în editura de arte grafice „Minerva“ din București „Călimdarul Minervei“ pe anul 1900 cuprinde o mulțime de lucruri frumoase și instructive.

O carte bună. Distinsul nostru profesor din Brașov, Dl Vasile Goldiș a lucra o folositoare carte școlară: „Geografia pentru școlile populare, întocmită pe baza planului Ministerial de învățământ. Partea primă (pentru clasele III și IV), cu numeroase ilustrațiuni și harte colorate.“ Editura librăriei Ciureu Brașov. Prețul unui exemplar 35 cr. Materialul tractat se estinde pe 68 pagini, în ordinea următoare: 1. Regiunile lumii, 2. Comuna, 3. Locuitorii și ocupațiunea lor, 4. Religiunea și limba locuitorilor, 5. Hotarul comunei, 6. Drumurile, 7. Apele curgătoare, 8. Apele stătătoare, 9. Mijloacele de comunicațiune, 10. Insulă, peninsulă, golf, 11. Sesul, 12. Dealuri și văi, 13. Orizontul, 14. Desemnarea regiunilor lumii, 15. Harta, 16. Cercul, 17. Comitatul, 18. Ungaria. — II. „Ungaria și Europa.“ (Materialul clasei a IV a.) Ținutul muntos din Sudost. Câmpia Ungariei. Ținutul muntos Nordostic, Ținutul muntos Nordvestic, Ținutul deluros Sudvestic. Orașul Fiume și ținutul lui. Ungaria în genere. Țerile aparținătoare Ungariei. Europa în genere. La toate capitulele e alăturată câte o hartă colorată.

O recomandăm cu toată căldura învățătorilor noștri.

Exerciții intuitive și gimnastice, manual pentru învățătorii școlilor populare române, întocmită după plan, de Ioan Tuduceșcu, învățător în Lipova. Ediția a III. Prețul unui exemplar: 30 cruceri.

O nouă carte folositoare. Sub titlul: „Amicul Poporului, îndreptător în cauze administrative și judecătorești pentru poporul român, de Titu Vuculescu, pretor, a apărut tocmai acum în tipografia „Tribunei Poporului“ în Arad o carte în adevăr folositoare pentru popor. Ea se estinde pe 148 pagini, în format 8° mare, cu un tipariu frumos și bine îngrijit, broșată elegant și scrisă într'un limbajiu la înțelesul poporului. Cuprinsul pe scurt al bogatului material al cărții este următorul:

I. Agricultură. — II. Ape (mori de apă, navigare, broduri, plute). — III. Boalele și păstrarea vitelor. — IV. Cause comunale. — V. Drumuri și vama. — VI. Financiar. — VII. Industrie. — VIII. Judecătore. — IX. Matriculele de stat. — X. Militare. — XI. Mine (Ocpărit). — XII. Moștenire. — XIII. Ordinea publică (Ajutor la nenorociri, Adăierea puștilor din sită țeară, Apa de sodă, Ajutorarea sêracilor, Adunări publice, Adăierea cu zăloage, Boalele epidemice, Birtur, Curățirea coșurilor (hornuri), Curățirea puștilor, Calea ferată, Cetățenia de stat, Ecortarea, Edificări, Instruarea în joc, Invențiuni (descoperiri), Legea de presă, Lucruri găsite, Măsurarea bucatelor, Monumente istorice, Ocpătării, Plata medicului, Piața (Țeguri), Poșta, Privilegiu (Patente), Protecțiunea focului, Societăți (bănci, case de păstrare), Site de aramă, Sărențe, Sămănătură de bucate, Instanțieri, Școală secretă, Ținerea cânilor, Trecerea în altă țeară, Tipografie, Vanzarea bureților, Vanzarea puștilor și prav de pușcă, Veninuri). — XIV. Orfanale. — XV. Păduri. — XVI. Pescărie. — XVII. Religiune. — XVIII. coală — XIX. Sănătatea publică. — XX. Servitori. — XXI. Vênat.

Ori-ce daraveri, pe cari poporul le are aproape zilnic atât cu direcțiunile administrative, cât și cu judecătoriale din patrie, cărturarii din popor le află în cartea aceasta toată la un loc, bine lamurite și spuse în limbă populară și înțeleasă de toți.

Prețul acestei cărți folositoare este numai 1 coroană (50 cruceri) și se poate comanda atât la aut. în M.-Pecșka, cât și la administrațiunea „Tribunei Poporului“.

„Drepturile, datorințele și responsabilitatea membrilor de direcțiune“, de Alfred Kormos, trad. de Constantin Pop, funcționar la „Albina“. Carte foarte importantă pentru membrii de direcțiunea tuturor institutelor școlare și a ori-căror societăți pe ac. Costă 1 fl. 50.

A apărut în tipografia
noastră și se află de vânzare

la

Administrația „Tribunei Poporului“

sub numirea

„AMICUL POPORULUI“

„îndreptător în cauze administrative și judecătorești pentru poporul român“

de TITU VUCULESCU pretor,

cu prețul de 50 cr. plus 5 cr. porto postal.

O carte în adevăr folositoare pentru popor care cuprinde sfaturi și învățături de foarte mare folos pentru toate trebile și trebuințele poporului.

Administrația

„Tribunei Poporului“

Calindarul nostru

pe anul visect 1900

ca prim călindar scos în tipografia noastră

a apărut tocmai acum

cu ilustrațiuni, cu un bogat și variat cuprins literar.

Prețul 30 cr.

plus 5 cr. porto postal.

Doritorii de a și-l procura sunt rugați

a se adresa la

Administrația „Tribunei Poporului“

La comande mai mari de 10 exemplare

dăm 20% rabat.

ADMINISTRAȚIA

„Tribunei Poporului“.